

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) M. V., b) I. V.**, oba zastoupeni JUDr. Janem Najmanem, advokátem se sídlem nám. Republiky 53, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Česká telekomunikační infrastruktura a. s.**, se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, **II) Město Přelouč**, se sídlem Československé armády 1665, Přelouč, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, čj. ODSH-77843/2017-Sa, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 1. 2019, čj. 52 A 2/2018-57,

### t a k t o :

- I. Návrh žalobců na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Každému z žalobců **se u k l á d á** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.
- III. Soud **v y z ý v á** žalobce, aby ve lhůtě **1 týdně** od doručení tohoto usnesení sdělili, zdali soudní poplatek připsaný ke dni 26. 2. 2019 na účet Nejvyššího správního soudu uhradil žalobce a), anebo žalobkyně b).

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 15. 9. 2017, čj. MUPC 16686/2017, sp. zn. ST/12280/2017/Ju, kterým byla prodloužena platnost dříve uděleného stavebního povolení téhož úřadu ze dne 12. 3. 2015, čj. MUPC 4665/2015, sp. zn. ST 20900/2014/Ju na stavbu „Silniční most přes Labe mezi Valy a Mělicemi“.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Žalobci (dále „stěžovatelé“) proti tomuto rozsudku nyní brojí kasační stížností a navrhují, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[3] Stěžovatelé v kasační stížnosti uvedli, že se mimo jiné obávají, že v případě realizace stavby může být zmařena jejich podnikatelská činnost. Ta spočívá v pořádání trhů na přilehlých nemovitostech a některých silničních komunikacích, které pro tyto účely bývají (s povolením správního orgánu) pravidelně úplně uzavírány. Bude-li stavební záměr realizován, trhy ve Valech budou v podstatě paralyzovány a stěžovatelé nebudou schopni dostát smlouvám, které mají v souvislosti se svou podnikatelskou činností uzavřené s jinými subjekty. Zároveň se domnívají, že by po dobu realizace stavby nebyly „ušetřeny pozemky“ v jejich společném jmění; k tomu uvádějí, že již byli osloveni zástupci zhotovitele stavby, zda by souhlasili s umístěním techniky na jejich pozemky za účelem stavby. Rovněž se obávají, že bude-li u stavby silničního mostu špatně řešen odtok srážkových vod, budou odtékat na pozemky stěžovatelů, které budou soustavně podmačket.

[4] Samotný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (obsažen v samotném závěru textu, po navrženém petitu kasační stížnosti) stěžovatelé nijak nezdůvodnili, a to ani odkazem na důvody uvedené v kasační stížnosti samotné.

[5] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny.

[7] Především je třeba poukázat na mimořádnou povahu odkladného účinku. Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, čímž prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem případně zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy specifikované v § 73 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být pro přiznání odkladného účinku naplněny dva základní předpoklady: soud přizná žalobě (kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže (i) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže (ii) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Podle citovaného ustanovení soud při rozhodování o odkladném účinku poměřuje závažnost újmy, která může vzniknout stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Možná újma hrozící stěžovateli přitom musí být nepoměrně větší a zároveň nesmí být přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem. Vyžaduje se tedy zároveň poměrování hrozící újmy s mírou rozporu přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby kasační stížnosti mohl být takový účinek přiznán, musí navrhovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32, či ze dne 23. 1. 2014, čj. 6 Ads 99/2013-11). Důvody možného vzniku újmy jsou vždy

pokračování

subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele; ten tedy musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to dovozuje.

[9] V nynějším řízení bylo tedy na stěžovatelích, aby uvedli, proč se domnívají, že jim hrozící újma bude nepoměrně větší než újma, která může vzniknout jiným subjektům, v tomto případě zejména stavebníkovi (investorovi). Jelikož stěžovatelé žádné takové důvody výslovně ve vztahu k přiznání odkladného účinku neuvedli, neunesli břemeno tvrzení a břemeno důkazní, které je na ně zde kladeno. Ačkoli stěžovatelé v kasační stížnosti uvádějí, jaká újma jim v důsledku realizace dané stavby může vzniknout a jaký dopad do jejich podnikatelské činnosti může mít, nepředstavují tato tvrzení natolik konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že jim v souvislosti se zamítnutím žaloby ve věci prodloužení stavebního povolení skutečně vznikne újma, která by odůvodňovala prolomení právní moci napadeného rozsudku. Z návrhu stěžovatelů vyplývá, že v případném započetí a realizaci stavby spatřují újmu spočívající v zásadním poškození a omezení jejich práv. K těmto obecným tvrzením však stěžovatelé neuvedli žádné dostatečně konkrétní a individualizované skutečnosti svědčící o tom, že jim právě v důsledku výkonu rozhodnutí krajského soudu vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 As 166/2018-37). Tvrzení stěžovatelů o možných negativních dopadech do jejich práv lze navíc označit za hypotetická, což dokládá např. jejich tvrzení: „[...] *pracovník správního orgánu prvního stupně (kterého nechceme jmenovat, abychom neohrozili jeho zaměstnanecký poměr u tohoto orgánu) nám potvrdil, že předmětný stavební projekt bude, byť pouze zčásti, zasahovat do našeho nemovitého majetku. Pokud je to ovšem pravda, potom je zřejmé, že s námi nemělo být jednáno pouze jako s vlastníky „sousedních nemovitostí“, nýbrž jako s vlastníky pozemků, na nichž má být stavba realizována.*“ Taková tvrzení nelze považovat za doložená a možné důsledky z nich vyplývající za reálné a bezprostřední. Nejvyšší správní soud upozorňuje též na povahu rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení, které není pokračováním stavebního řízení (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 9 As 74/2012-39, anebo ze dne 22. 12. 2015, čj. 4 As 232/2015-46), což má vliv i na posouzení odkladného účinku.

[10] Nezbyývá proto než konstatovat, že obecná tvrzení stěžovatelů o možném poškození a omezení jejich práv a vzniku velkých ekonomických ztrát v důsledku případné realizace předmětné stavby nejsou bez dalšího dostačující pro posouzení, příp. pro závěr, že v důsledku rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení u nich hrozí nepoměrně vyšší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[11] S poukazem na shora uvedené skutečnosti proto lze uzavřít, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti.

[12] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku, a sice podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále „zákon o soudních poplatcích“), ve výši 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případech, kdy účastníci řízení učiní společný návrh (§ 33 odst. 8 s. ř. s.), netvoří tzv. nerozlučné společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nýbrž každý z nich vystupuje v řízení jako samostatný účastník, a proto je každý z nich zvlášť povinen zaplatit soudní poplatek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 As 74/2011-251, č. 2410/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[13] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je **1080406019**. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

[14] Nejvyšší správní soud ke dni 26. 2. 2019 zaevidoval platbu provedenou zástupcem stěžovatelů ve výši 5 000 Kč označenou jako „soudní poplatek za kasační stížnost – V.“. Stěžovatelé však k platbě nepřipojili žádný údaj, který by určil, který ze stěžovatelů soudní poplatek uhradil. Jelikož povinnost zaplatit soudní poplatek za kasační stížnost (ve výši 5 000 Kč) vznikla dnem jejího podání každému ze stěžovatelů (viz výše), a jelikož do dne vydání tohoto rozhodnutí zdejší soud neobdržel žádnou další platbu, není možno určit, který ze stěžovatelů svou poplatkovou povinnost výše uvedenou platbou splnil, a který prozatím nikoliv. Proto soud stěžovatele vyzývá, aby ve lhůtě 1 týdne uvedli, zdali uhrazení soudního poplatku provedl společný zástupce stěžovatelů za stěžovatele a), anebo stěžovatelku b).

[15] Nevyhoví-li stěžovatelé výzvě uvedené ve výroku III. tohoto usnesení, nebude Nejvyšší správní soud schopen platbu některému ze stěžovatelů přiřadit s právními důsledky z toho plynoucími. K tomu je třeba odkázat na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, který stanoví, že „[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacenému poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřiblíží.“

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. března 2019

pokračování

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.  
předseda senátu